

A kicsi királynő

Illyés Kingának

*és felpattan mindig a kicsi királynő
ha torkot szorít a kín
egyik kezéből nap hunyorog
csillagok kuporognak törékeny vállain*

*íjjak pendülnek és előtte lehullnak
vesszők szűkülnek harapós kutyák
tekintetére szellők fognak táncba
Mária dajkálja így csecsemőfiát*

*ahogy ő ringat most álomba minket
pártáján szikrázó északi fény
másik kezéből hófehér báránka
sír féltestvéreink bűneiért*

*értünk is eljön a kicsi királynő
ha a szemekben fellobban a kín
ha két lábra áll a düh és az alázat
átbucskázik tétova álmain*

CZEGŐ ZOLTÁN

Balassi alkuja

*Ó, gyönyörű állat,
ó, szép szabad isten,
miért nem ökleled
rontó ellenségem?
Nagy szép pusztulásod,
nagy szép vereséged
szépen megbocsátnám,
el nem árulnálak,
sem ki nem adnálak.
Vaj, ha kedved lenne
igazságot tenni!
Vigaszt is találnál
az igaz-tevésben,*

*mert Téged is bántnak,
ó, gyönyörű állat,
ó, szép szabad isten.
Jár körbe, csak járkál
édes egy fiacskád —
ápolgathatnád is
szép szerint kedveddel,
ina ne szakadjon,
türelme maradjon —
benne
magad védnéd
ó, gyönyörű állat,
ó, szép szabad isten.*

Féltestvéreimhez

Az éjszaka magába oldott. Szinte ringatóan
becézte végre-lanyhuló ereim;
rémlik —: mintha álmot ígért volna,
győzelmemet az öncsalások nagy förtelmeim.

Micsoda kockázat az álommal egyedül maradni!
Szelíd bója volt vállamnak a párna.
S az éjszaka is magába oldott, —
koldus tűnik így el, városokat járva.

Anyám sikoltott-e valahol
vagy a Hargita döndül rá Máréfalvára! ...
kinek riaszt föl medálnyi élete!
kit nevetteget meg a saját halála! ...
hogy e percben az álom — bokáig-földben-állás.

Mit kiálthattam élő-eszméletlen,
hogy most mellettem kezét tördelve zokog az értelem!
mivel szoptattatok, mikor magammal nem bírtam,
hogy most virágos ág akar lenni fölcsapott két kezem!

Ó, kössetek el végre asszonytól, ágytól,
üzzetek úgy, hogy örömmel szaladhassak.
Elnézhetem-e, hogy térdre roppanak,
míg átrohannak fölöttem lázas forradalmak!

Lét és nemlét partján tántorogva,
morzsolom negyven-ötven év másodperceit;
kiáltok a végtelen e talmi szünetében:

Közel ne engedjétek, ki szánva megsegít!
Nem szabad hasonlítanom azokra,
kik csúcscokat kerülve, meghódítottak apró várakat.
Husánggá, kővé váljon minden álomom,
míg a legnagyobb — a süket zúgás
fülemre végleg rámszakad,

s magába old, szinte ringatón,
omló görönggyé becézi végre ereim.
Riadjatok, ha valahol fölsír egy medálnyi élet,
virágos-ág kezű féltestvéreim.